

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 539/2017-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Čarnogurský ULC s. r. o., Tvarožkova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Mag. Ján Čarnogurský, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 61 Er 1100/2015 a jeho uznesením č. k. 61 Er 1100/2015-278 z 24. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 61 Er 1100/2015 a jeho uznesením č. k. 61 Er 1100/2015-278 z 24. októbra 2016 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 61 Er 1100/2015-278 z 24. októbra 2016 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 468,51 € (slovom štyristošesťdesiatosem eur a päťdesiatjeden centov), ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet advokátskej kancelárie Čarnogurský ULC s. r. o., Tvarožkova 5, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 539/2017-13 z 12. septembra 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 61 Er 1100/2015 a jeho uznesením z 24. októbra 2016, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu zastavujúce exekúciu proti sťažovateľke.

2. Podstatou veci je sťažnostné tvrdenie, že napadnutým postupom a uznesením okresný súd porušil sťažovateľkine procesné základné práva, pretože vo veci neboli naplnené podmienky na (i) autoremedúru v spojení s tým, že (ii) v rozpore s § 373 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) jej nebolo zaslané odvolanie oprávneného na vyjadrenie. Sťažovateľka navyše tvrdí, že (iii) samotný exekučný titul má základ v absolútne neplatných právnych úkonoch.

3. Sťažovateľka je povinnou v exekučnej veci o vymoženie finančnej sumy 1 350 262,23 € s príslušenstvom.

4. Zákonom č. 438/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú

niektoré zákony, v znení neskorších predpisov bol okrem iných predpisov novelizovaný Exekučný poriadok s cieľom ochrany spotrebiteľa pred zmenkovými obchodmi. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona (23. decembra 2015, pozn.) a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona, pričom podľa odseku 5, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

5. Podľa uvedených intertemporálnych ustanovení, ak oprávnený aktívne nedoplnil návrh požadovanými náležitosťami (§ 39 ods. 4 Exekučného poriadku vo vtedajšom znení: „V návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, oprávnený opíše aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.“), súd exekúciu zastavil.

6. V prerokúvanej veci okresný súd skorším uznesením č. k. 61 Er 1100/2015-268 z 10. októbra 2016 takto zastavil exekúciu proti sťažovateľke, pretože návrh nebol doplnený. Oprávnený podal proti uzneseniu odvolanie. Okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením č. k. 61 Er 1100/2015-278 v režime autoremedúry svoje vlastné uznesenie zrušil, čím exekučné konanie opäť pokračovalo. Okresný súd uvedené uznesenie zrušil z toho dôvodu, že § 39 ods. 4 Exekučného poriadku sa nevzťahuje na vzťahy medzi oprávneným a povinným, ktorými sú v predmetnej veci dve právnické osoby (a nie právnická osoba a fyzická osoba/spotrebiteľ), a preto exekúcia nemala byť zastavená.

7. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že neboli splnené podmienky na (i) autoremedúru (§ 376 CSP: „Ak bolo podané odvolanie proti uzneseniu, súd prvej inštancie môže uznesenie zrušiť, ak odvolaniu v celom rozsahu vyhovie a z uznesenia nenadobudla doposiaľ práva iná osoba ako odvolateľ.“), pretože ona nadobudla minimálne právo na

náhradu trov konania. Taktiež jej v rozpore s § 373 ods. 3 CSP nebolo (ii) zaslané odvolanie oprávneného na vyjadrenie.

8. Sťažovateľka sa v ďalšej argumentácii vracia k pozadiu veci. Vysvetľuje, že pôvodne malo ísť o pôžičku medzi dvoma fyzickými osobami, s tým, že sťažovateľka spochybňuje existenciu tohto zmluvného vzťahu a nazýva ho údajným. Spolu s dlžníkom tohto vzťahu mala za záväzok ručiť aj sťažovateľka, a to na základe údajnej zmluvy o prístupí. Navyše sťažovateľka mala podľa nej „údajne“ písomne uznať dlh. Sťažovateľka z toho odvodzuje, že samotný exekučný titul má základ v absolútne neplatných právnych úkonoch. (iii) Vzhľadom na to, že na základe prevodu indosamentom ide o zmenkový právny vzťah, v ktorého pozadí boli fakticky fyzické osoby, mal byť v podstate vnímaný ako spotrebiteľský, a preto exekučné konanie malo byť zastavené, vzhľadom na nedoplnenie údajov.

9. Sťažovateľka je presvedčená, že napadnuté uznesenie, na základe ktorého sa pokračovalo v exekučnom konaní proti nej, je v rozpore s jej základným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivé súdne konanie.

10. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.10.2016, č. k. 61 Er 1100/2015-278 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.10.2016, č. k. 61Er 1100/2015-278 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania v sume 3.767,44 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to na účet právneho zástupcu Čarnogurský ULC, s.r.o.“

II.

Vyjadrenia odporcu a replika sťažovateľky

11. Predsedníčka okresného súdu sa stotožnila s vyjadrením zákonnej sudkyne, ktorá vo svojom vyjadrení k sťažnosti okrem rekapitulácie veci uviedla, že napadnuté uznesenie bolo vydané z dôvodu, že na strane oprávneného je právnická osoba, a teda nebol dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle § 243f ods. 5 Exekučného poriadku a neboli splnené procesné podmienky na vydanie uznesenia o zastavení. Ďalej, odvolanie oprávneného bolo právnomu zástupcovi povinnej doručené 28. októbra 2016. Napokon, povinná podala 31. januára 2017 návrh na odklad exekúcie. Nahliadnutím do exekučného spisu bolo zistené, že na Krajskom súde v Bratislave je vedené konanie sp. zn. 3 CbZm 526/2014, ktoré dosiaľ nebolo rozhodnuté a následne okresný súd vydal uznesenie, kde povolil odklad exekúcie vedenej na tunajšom súde až do rozhodnutia o podanom dovolaní.

12. Sťažovateľka na vyjadrenie zareagovala zdôraznením, že okresný súd rozhodol už 4 dni po doručení odvolania oprávneného súdu. Ako okresný súd uvádza, odvolanie oprávneného bolo právnomu zástupcovi povinnej doručené 28. októbra 2016. Avšak okresný súd vo svojom vyjadrení opomína rozhodnú skutočnosť, a to, že odvolanie oprávneného bolo právnomu zástupcovi povinnej doručené spolu s napádaným uznesením, ktorým sa odvolaniu oprávneného vyhovel. Podľa § 373 ods. 3 CSP: „Odvolanie doručí súd prvej inštancie ostatným subjektom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve ich, aby sa k odvolaniu vyjadrili, a určí na vyjadrenie lehotu nie kratšiu ako desať dní.“ Povinnosť rešpektovať právo na vyjadrenie a rovnosť zbraní strán sporu a dodržiavať zákonný postup podľa § 373 ods. 3 CSP zostáva zachované v každom štádiu konania, teda aj v exekučnom konaní. O odvolaní oprávneného sa sťažovateľka dozvedela až po doručení samotného napádaného uznesenia, čo je v rozpore s § 373 ods. 3 CSP. Ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 77/2015 uvádza: „Podľa názoru ústavného súdu uvedeným postupom krajského súdu v odvolacom konaní a najvyššieho súdu v dovolacom konaní (i keď pochybenie krajského súdu neodstránil) bola nepochybne porušená jedna z požiadaviek spravodlivého súdneho procesu, a to kontradiktórnosť konania, keďže sťažovateľovi nebolo umožnené zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu.“ Ďalej ústavný súd v predmetnom náleze tiež uvádza: «Podstatou

kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri bod 16 in fine) z 13.1.2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (sťažnosť 17127/12), v ktorom Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že tým, že účastníčke ako žalobkyni nebolo oznámené vyjadrenie protistrany k jej odvolaniu (nepostúpením kópie písomného vyjadrenia žalovaného), došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V citovanom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva tiež uviedol, že aj keď predmetné vyjadrenie odporcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa sťažovateľka už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a podľa vlády nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a sťažovateľke mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním. Keďže to tak nebolo, došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.» V uvedenom prípade súdy pochybili a porušili ústavné práva sťažovateľky za situácie, keď jej nebolo doručené vyjadrenie k odvolaniu. Okresný súd nedoručil povinnej samotné odvolanie oprávneného, v dôsledku čoho nemohla reagovať na argumentáciu, s ktorou sa súd v napádanom uznesení v celom rozsahu stotožnil. Okresný súd rozhodol napádaným uznesením bez toho, aby bola povinnej poskytnutá možnosť oboznámiť sa s obsahom odvolania oprávneného a vyjadriť sa k nemu, čím došlo k porušeniu ústavného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

III.

Záverý ústavného súdu

13.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

13.2 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13.3 Podľa § 376 CSP („*Autoremedúra*“) ak bolo podané odvolanie proti uzneseniu, súd prvej inštancie môže uznesenie zrušiť, ak odvolaniu v celom rozsahu vyhovie a z uznesenia nenadobudla doposiaľ práva iná osoba ako odvolateľ.

14. Ústavný súd predovšetkým akcentuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy svojím textom (Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.) v prvom rade chráni právo na prístup k súdu, ktoré je v danej veci „v stávke“ (porov. bod 7.1 nálezu sp. zn. II. ÚS 591/2012, bod 11 uznesenia sp. zn. II. ÚS 30/2016). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05). Uvedená judikatúra ústavného súdu vychádza z konceptu zákonnej konkretizácie práva na súdnu ochranu a z požiadavky zabezpečiť reálnosť prístupu (I. ÚS 84/97, II. ÚS 88/01, II. ÚS 400/2011) k jednotlivým zákonom upraveným štádiám a inštanciam konania [porov. FEŤKOVÁ, G., KLUČKA, J. (eds.) *Právne vety z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu*

SR 1993 – 2000. s. 71 a nasl.]. Z toho vyplýva, že ak už zákon pozná určitý inštitút, opravný prostriedok, tak sa na jeho uplatňovanie vzťahujú záruky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, aj keď, prirodzene, nie každé porušenie zákona, je porušením čl. 46 ods. 1 ústavy.

15. Okresný súd napadnutým uznesením zrušil svoje vlastné rozhodnutie o zastavení konania, pretože dospel k záveru, že konanie malo byť zastavené, len ak by bola povinná fyzickou osobou, avšak v tomto prípade bola osobou právnickou.

16. Podstatou veci je sťažnostné tvrdenie sťažovateľky ako povinnej, že okresný súd ako exekučný súd v rozpore s jej právom na súdnu ochranu vydal zrušujúce uznesenie znamenajúce pokračovanie exekučného konania proti nej, pretože ho vydal v rozpore so zákonnými podmienkami pre autoremedúru a taktiež jej nezaslal odvolanie na vyjadrenie. Konanie malo ostať zastavené tiež preto, že sa týka zmenkového obchodu, a tie vyžadujú doplnenie údajov aj medzi právnickými osobami. V širšom pohľade sťažovateľka spochybňuje legálnosť samotného exekučného titulu.

17. Exekučné konanie sa z pohľadu teórie považuje za nesorové, ale v praktickom právnom živote býva v tomto praktickom zmysle sporovým s významnými dôsledkami na právnu pozíciu účastníkov konania (porov. tiež II. ÚS 499/2012).

18. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd nespĺnil podmienky pre autoremedúru a že jej nezaslal odvolanie na vyjadrenie. Ústavný súd (III. ÚS 408/2016, I. ÚS 276/2016), podobne ako Európsky súd pre ľudské práva je veľmi citlivý na procesnú neférovosť, na kontradiktórnosť, na zasielanie vyjadrení protistrane. V tomto zmysle je námietka sťažovateľky závažná.

19. Ústavný súd zvažoval, či vzhľadom na charakter rozhodnutia a právnu istotu sporových strán vstúpiť do veci s tým, že niektoré výhrady by sťažovateľka pravdepodobne mohla uplatniť v exekučných námietkach, ale v predmetnej veci akcentuje tak ústavnú prevenciu – objektívnu rolu ústavnej sťažnosti, ale aj procesný komfort sťažovateľky, pretože nedodržaním podmienok autoremedúry by táto bola pripravená aspoň o jeden

stupeň férového kontradiktórneho procesu. Ústavný súd berie na vedomie aj pozastavenie exekúcie (bod 11).

20. V predmetnej veci je otázka kontradiktórnosti priamo previazaná s autoremedúrou. Previazaná tým spôsobom, že zákonným textom je autoremedúra nastavená tak, že sa má používať len na také inštitúty, ktoré sa týkajú len jednej strany, nemajú vplyv na právnu pozíciu protistrany, a teda kde nie sú striktné požiadavky na kontradiktórnosť. Súčasná podoba autoremedúry v § 376 CSP má svoje pozadie v novele Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zákonom č. 49/1973 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok (§ 210a OSP odvtedy znel: „Uznesenie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok alebo uznesenie, z ktorého nenadobudla dosiaľ práva iná osoba ako odvolateľ, alebo uznesenie, ktorým bolo uložené poriadkové opatrenie (§ 53), môže na odvolanie zmeniť priamo súd prvého stupňa, pokiaľ odvolaniu v celom rozsahu vyhovie.“). Touto novelou chcel zákonodarca zjednodušiť nápravu pochybení, ktoré sa nedotýkajú protistrany, podobne ako napríklad rozhodnutie o poriadkovom opatrení (Federálne zhromaždenie, II. volebné obdobie, tlač 33: *„O odvolání proti některým usnesením musí podle současného stavu rozhodovat odvolací soud ačkoli na základě skutečnosti uvedených odvolatelem je důvodnost opravného prostředku podaného proti rozhodnutí soudu prvního stupně zřejmá. Připouští se proto autoremedura v případech, které nevyžadují, aby bylo setrváno na zásadě vázanosti soudu vydaným rozhodnutím. Předpokladem však je, že lze vyhovět odvolání v celém rozsahu.“*). Predmetná vec sa okresnému súdu mohla javiť zrejماً, avšak dotýkala sa pozície protistrany.

21. Z tohto pohľadu neboli v predmetnej veci splnené podmienky na aplikáciu autoremedúry, pretože „znovurozbehnutie“ zastaveného konania sa zjavne týkalo právnej pozície sťažovateľky, ktorá tak bola len objektom rozhodovania. Okresný súd tým, že rozhodol autoremedúrou bez splnených zákonných podmienok, porušil sťažovateľkino právo na prístup k (odvolaciemu) súdu a právo na spravodlivé súdne konanie.

22. Ústavný súd už nebude rozhodovať o ďalších otázkach nastolených sťažovateľkou, pretože by tým v rozpore so subsidiaritou predbiehal procesné poradie práva.

IV.

Trovy konania

23. Podľa § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie ústavnej sťažnosti a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu). Za tri úkony vykonané v roku 2017 patrí odmena v sume trikrát po 147,33 € a režijný paušál v sume trikrát po 8,84 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 468,51 €. Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2018